

عنوان مقاله:

بررسی زیست تخریب پذیری نانوکامپوزیت پلی اتیلن ترفتالات و پروتئین حاصل از ضایعات کارخانه های لبنیاتی

محل انتشار:

اولین همایش علوم و مهندسی محیط زیست و توسعه پایدار (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

محمدجواد رنجبرشیراز - گروه شیمی کاربردی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد شیراز، شیراز، ایران

نورالدین گودرزبان - گروه مهندسی صنایع پلیمر، دانشگاه آزاد اسلامی داراب

سهیل سمیعی - گروه مهندسی صنایع پلیمر، دانشگاه آزاد اسلامی داراب

خلاصه مقاله:

یکی از مشکلات اصلی بشر در چند دهه اخیر در ارتباط با رشد و توسعه اقتصادی صنعت پلاستیک مشکل مدیریت ضایعات است. بازیافت پلاستیکی عبارت است از تبدیل هر نوع پلاستیک پسمانده به شکلی که از نظر اقتصادی قابل مصرف باشد یا تهیه موادی که زیست تخریب پذیر باشند به گونه ای که محصول بدست آمده از این مواد قابلیت تخریب زیستی را داشته باشد و تقویت پلیمرها با استفاده از مواد الی و یا معدنی نیز روشی بسیار متداول است. پلیمرها بویژه پلی اتیلن ترفتالات از جمله پرمصرف ترین مصالح مورد استفاده در صنایع جهت بسته بندی و بطری سازی و نیزیوشاک هستند بدین جهت در سالهای اخیر مورد توجه قرار گرفتند و تحقیقات زیادی در زمینه ی بازیافت این ماده پرمصرف که می تواند مشکلات زیست محیطی گسترده ایی را بوجود آورد و تولید کامپوزیت هایی با مقاومت و استحکام بالا همواره مورد توجه صنعتگران و تولیدکنندگان بوده است اما نکته ایی که قابل توجه می باشد این است که اگر استحکام نانو کامپوزیت افزایش یابد از آن سو بتوان به نحوی سازگاری اش را با محیط نیز ارتقا داد. در این تحقیق سعی بر این گردیده که با افزایش بسترهای جدید به نانو کامپوزیت مورد نظر سازگاری اش را تا حدی ممکن با طبیعت افزایش داد. البته باید دقت نظر روی این مسئله نیز انجام گیرد که تخریب پذیری این نانوکامپوزیت به حدی افزایش نیابد که تولیدکنندگان نیز برای ارائه محصولات با مشکلاتی مواجه گردند. تعیین حدود زمانی مناسب برای تخریب پذیری یک نکته ی بسیار قابل اهمیت است.

کلمات کلیدی:

پلی اتیلن ترفتالات، پروتئین، زیست تخریب پذیرینانو کلی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/267741>

